

Sygn. akt III KRS 38/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania I. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 9 marca 2015 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ogłoszone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 304, z udziałem B. Z.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 sierpnia 2015 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z dnia 9 marca 2015 r., podjętą w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ogłoszonego w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 304, na podstawie art. 3 ust. 1 pkt

2 i art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, ze zm.), postanowiła przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie kandydaturę radcy prawnego B. Z. (pkt 1) oraz nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie pozostałych kandydatur, w tym kandydatury sędziego sądu okręgowego w stanie spoczynku I. W. (pkt 2).

W uzasadnieniu tej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendacji na pierwszym miejscu (3 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i 1 głosie „wstrzymującym się”) kandydatury byłego adwokata D. G. oraz na drugim miejscu (1 głos „za”, przy braku głosów „przeciw” i 3 głosach „wstrzymujących się”) kandydatury radcy prawnego B. Z.

W dniu 9 marca 2015 r. Rada, częściowo dzieląc stanowisko zespołu, uznała, że w obecnej procedurze nominacyjnej najlepszą kandydatką jest radca prawny B. Z., która zostanie przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, kwalifikacje radcy prawnego B. Z., posiadane przez tę kandydatkę doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z opinii na temat jej pracy, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego przemawiają za przedstawieniem jej kandydatury do powołania na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie.

Rada ustaliła, że B. Z. urodziła się w dniu 3 września 1960 r. w Grudziądzu. W 1986 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [x] w K., uzyskując tytuł magistra prawa z ogólną oceną dobrą. Po odbyciu aplikacji radcowskiej, w listopadzie 1996 r., złożyła egzamin radcowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. Ponadto kandydatka w 1984 r. ukończyła z wynikiem bardzo dobrym studia magisterskie w zakresie nauk politycznych - specjalność polityka społeczna na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu [x] w

K.. W 2013 r. ukończyła zaś studia doktoranckie w zakresie nauk prawnych na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [x], a Rada Naukowa Instytutu Nauk Prawno-Administracyjnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu [x] na posiedzeniu w dniu 30 września 2013 r. dokonała otwarcia przewodu doktorskiego kandydatki i zatwierdziła temat pracy doktorskiej w brzmieniu: „Nadzwyczajne tryby wzruszania ostatecznych decyzji podatkowych. Między zasadą praworządności a zasadą ochrony praw nabytych”.

W latach 1993-2003 kandydatka pracowała w Izbie Skarbowej w K., zaczynając od stanowiska inspektora, a kończąc na stanowisku naczelnika wydziału podatku dochodowego od osób fizycznych. W latach 1998-2003 równocześnie pracowała na pół etatu jako radca prawny w urzędach skarbowych, początkowo w Urzędzie Skarbowym w D., a od grudnia 2000 r. w II Urzędzie Skarbowym w K. Od dnia 21 sierpnia 2003 r. jest zatrudniona w Ministerstwie [...], w którym piastowała funkcje Dyrektora Departamentu Koordynacji Kontroli Finansowej i Audytu Wewnętrznego, radcy prawnego w Biurze Obsługi Prawnej i Zastępstwa Procesowego, następnie Zastępcy Dyrektora w tym Biurze, a od lipca 2008 r. do chwili obecnej Dyrektora Biura Prawnego.

Ocenę kwalifikacyjną kandydatki sporządziła sędzia WSA w Warszawie J.S., która podniosła, że opiniowana w swojej pracy zajmowała się różnymi dziedzinami prawa administracyjnego, w szczególności prawa podatkowego, co wpłynęło niewątpliwie na rozwijanie jej kwalifikacji zawodowych. Zdaniem sędzi opiniującej, sporządzane przez kandydatkę pisma, opinie prawne, interpretacje przepisów cechowała poprawność stylistyczna i językowa. Zawierały one dokładnie przedstawiony stan faktyczny, stanowisko urzędu wraz z oceną prawną, wskazaniem jej podstaw oraz „poparte były judykaturą”. W obszarze tworzenia prawa działalność B. Z. koncentrowała się z kolei na przygotowywaniu projektów aktów prawnych - zarządzeń, rozporządzeń. Kandydatka spełnia więc wymogi ustawowe, w tym odnośnie do wymaganego stażu pracy, gdyż od 1993 r. stosuje prawo administracyjne, dodatkowo od 1998 r. wykonuje zawód radcy prawnego. Sędzia opiniująca zwróciła również uwagę, że B. Z. pracuje nad doskonaleniem swojej wiedzy prawniczej, czego wyrazem jest otwarcie przewodu doktorskiego oraz uczestnictwo w wielu kursach. Dodatkowo sędzia podkreśliła, że kandydatka

łączyła przez wiele lat pracę w Ministerstwie [...] z pracą radcy prawnego. W ocenie sędzi opinującej, powoduje to, że doświadczenie zawodowe kandydatki nie ogranicza się tylko do tworzenia i stosowania prawa administracyjnego podatkowego, ale rozciąga się również na inne dziedziny prawa (cywilnego, gospodarczego, pracy). Jej wiedza merytoryczna, zdolności organizacyjne, skuteczna komunikacja, zorientowanie na osiąganie celów są bardzo wysoko oceniane przez bezpośrednich przełożonych. Sędzia opinująca wyraziła zatem pogląd, że dotychczasowy przebieg pracy zawodowej opiniowanej wynikający z przedstawionych dokumentów pozwala na stwierdzenie, że posiadane przez nią kwalifikacje stanowią o przydatności do pełnienia obowiązków sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Kandydatka otrzymała także wyróżniającą opinię Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, który podkreślił, że B. Z. posiada kwalifikacje, wiedzę, doświadczenie praktyczne oraz cechy osobowościowe wymagane przy sprawowaniu urzędu sędziego sądu administracyjnego.

Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na posiedzeniu w dniu 19 listopada 2014 r. oceniło jako bardzo dobrą kandydaturę radcy prawnego B. Z. na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, nie oddając głosów „za”, przy 8 głosach „przeciw”.

Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w dniu 1 grudnia 2014 r. Kandydatka uzyskała: 47 głosów „za” oraz 61 głosów „przeciw” (3 głosy „nieważne”). W Zgromadzeniu wzięło udział 111 sędziów.

Rada wyjaśniła, że w postępowaniu konkursowym przed Radą są stosowane jednakowe wobec wszystkich kandydatów kryteria i procedury. Rada, dokonując rozpoznania i oceny każdej ze zgłoszonych kandydatur, ma na uwadze przymioty wymagane do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego. Przy uwzględnieniu oceny całościowej wynikającej z łącznego zastosowania ustawowych kryteriów, w niniejszym postępowaniu nominacyjnym Krajowa Rada Sądownictwa uznała zaś, że na wybór zasługuje kandydatura radcy prawnego B. Z.. Rada, dokonując takiej oceny, miała na uwadze przymioty wskazane w bardzo dobrej oraz wyróżniającej ocenie kwalifikacyjnej dotyczącej pracy kandydatki. Zdaniem Rady, kandydatka ta

posiada obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, predysponującą do objęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy, a ponadto otrzymała najwyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

D. G., urodzony w 1973 r., posiadający stopień doktora habilitowanego nauk prawnych, rekomendowany przez Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa na pierwszym miejscu listy rekomendacyjnej, otrzymał wprawdzie poparcie Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, jednak uzyskał znacznie niższy wynik podczas głosowania na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (14 głosów „za”, przy 91 głosach „przeciw” - 6 głosów „nieważnych”). Ponadto otrzymał ocenę dostateczną z egzaminu radcowskiego, a jego doświadczenie praktyczne i życiowe, choć wszechstronne, nie jest tak długoletnie jak wybranej kontrkandydatki, ponieważ swoją praktykę zawodową rozpoczął w 2002 r., a więc znacznie później niż radca prawny B. Z..

W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa, pozostali kandydaci ubiegający się o stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w tym postępowaniu nominacyjnym, w tym sędzia sądu okręgowego w stanie spoczynku I. W., nie spełniają z kolei w tak dużym stopniu kryteriów wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa, uwzględniając łącznie wszystkie przesłanki i kryteria związane z powołaniem na stanowisko sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, uznała, że radca prawny B. Z. spełnia je w wyższym stopniu niż pozostali kandydaci.

Przedstawione powyżej okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 9 marca 2015 r. w pierwszym głosowaniu na kandydaturę B. Z. oddano 9 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się”, udzielając jej kandydaturze poparcia, na kandydaturę D. G. oddano 9 głosów „za” oraz 2 głosy „przeciw”, przy 8 głosach „wstrzymujących się”, udzielając jego kandydaturze poparcia, a na kandydaturę I.W. nie oddano głosów „za”, oddano 3 głosy „przeciw”, przy 16 głosach wstrzymujących się, w rezultacie czego jej kandydatura nie uzyskała wymaganej

bezwzględnej większości głosów. Z kolei w drugim głosowaniu, którym zostały objęte tylko dwie kandydatury legitymujące się najlepszym wynikiem pierwszego głosowania, na kandydaturę B. Z. oddano 10 głosów „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 9 głosach „wstrzymujących się”, a na kandydaturę D. G. oddano 8 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, przy 10 głosach „wstrzymujących się”.

Uczestniczka postępowania sędzia sądu okręgowego w stanie spoczynku I. W. wniosła do Sądu Najwyższego odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 9 marca 2015 r., domagając się uchylenia lub uchylenia i zmiany tej uchwały w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie kandydatury radcy prawnego B.Z. oraz nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie odwołującej się do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Odwołująca się zarzuciła, że zaskarżona uchwała narusza: (-) art.35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez umieszczenie na liście rekomendacyjnej kandydatur z zastosowaniem nierzetelnych kryteriów kwalifikacyjnych; (-) art.33 ust. 1 powołanej wyżej, przez podjęcie zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego rozpatrzenia sprawy; (-) art. 29 ust. 2 tej ustawy, przez niepowiadomienie odwołującej się - jako uczestnika postępowania - o terminie posiedzenia, na którym była rozpatrywana jej sprawa.

W uzasadnieniu odwołania jego autorka zauważyła ponadto, że wynik głosowanie członków Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na kandydaturę B. Z., gdzie wszyscy członkowie Kolegium oddali głosy przeciwko tej kandydaturze, przeczy ocenie tej kandydatury jako bardzo dobrej.

Odwołująca się zarzuciła też, że Krajowa Rada Sądownictwa co prawda rozważyła w sposób wszechstronny kwalifikacje kandydatki B. Z. jednakże co do pozostałych kandydatów na stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w tym co do kandydatury odwołującej się, Krajowa Rada Sądownictwa ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że pozostałe kandydatury „nie spełniają w tym postępowaniu nominacyjnym w tak dużym stopniu kryteriów wyboru”, jak B. Z. , a następnie powtórzyła, że „Pani radca prawny B. Z. spełnia je w wyższym stopniu

niż pozostali kandydaci”. Zdaniem odwołującej się, stanowisko Krajowej Rady Sądownictwa w tym zakresie jest pobieżne i lakoniczne, niewystarczające, a przede wszystkim niezgodne z wymogami prawa w tym względzie. Wszechstronne rozważenie sprawy wymaga bowiem porównania wszystkich kryteriów kwalifikacyjnych wymaganych przez prawo, posiadanych przez B. Z. , ze stopniem spełnienia tych kryteriów przez pozostałych kandydatów. Bez tego ocena zgłoszonych kandydatur przez Krajową Radę Sądownictwa ma charakter arbitralny i nie mieści się w granicach prawa i nie spełnia ustawowych przesłanek.

Odwołująca się podniosła także, iż niepowiadomienie jej o terminie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa miało wpływ na „utrudnienie realizacji (jej) praw w tym postępowaniu, a co za tym idzie na wynik sprawy”.

Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosowne przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej ustawa o KRS), uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych i sprawach o przedstawienie Prezydentowi RP wniosków o powołanie sędziów w tych sądach. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej (poza art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem). Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej determinuje więc sposób wyznaczenia granic rozpoznania

przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozważenie tylko nieważność postępowania.

Określając przedmiotowy zakres rozpoznania odwołania od uchwał Rady, Sąd Najwyższy jest z kolei zdania, że zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania. Szczegółowe zasady postępowania przed Radą w indywidualnych sprawach są przy tym unormowane w przepisach rozdziału 3 obecnie obowiązującej ustawy o KRS i to one mogą stanowić punkt odniesienia dla zarzutów naruszenia przepisów proceduralnych podnoszonych w odwołaniach od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. Naruszenia te muszą mieć jednak istotny wpływ na wynik sprawy, odzwierciedlony w treści zaskarżonej uchwały.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie za nadal aktualny uznaje równocześnie pogląd judykatury wyrażany na gruncie art. 13 ust. 2 dawnej ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 ze zm.), będącego odpowiednikiem art. 44 ust. 1 obecnej ustawy o KRS, zgodnie z którym zakres kognicji Sądu Najwyższego w ramach oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to przede wszystkim, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (a tym bardziej jego kontrkandydatów). Przedmiotem badania ze strony Sądu Najwyższego pozostaje zatem procedura podejmowania uchwały przez Krajową Radę Sądownictwa, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 7/09 i III KRS 11/09, niepublikowane, oraz z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 11, poz. 93).

W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi

Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z oceną tych kandydatur i przedstawiania wniosku Prezydentowi RP. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych i ustawie z dnia 25 lipca 2002 r. o ustroju sądów administracyjnych oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Przechodząc do oceny podstaw odwołania wniesionego w niniejszej sprawie od uchwały Rady z dnia 5 marca 2014 r., Sąd Najwyższy stwierdza, że jest ono oparte na zarzutach naruszenia przepisów art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 i art. 29 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zauważa więc, że pierwszy z wymienionych przepisów (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS) zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem. Natomiast w myśl art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół (wyłoniony na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy, złożony z trzech do pięciu członków Rady) kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinie kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Przepis ten jest wprowadzicie adresowany wprost tylko do zespołu i nakazuje uwzględnienie wymienionych w nim kryteriów jedynie przy ustalaniu kolejności na liście kandydatów rekomendowanych przez zespół do obsadzenia

wolnych stanowisk sędziowskich, jednakże z reguł wykładni systemowej i funkcjonalnej wynika, zdaniem Sądu Najwyższego, że ma on szersze zastosowanie, zarówno w zakresie przedmiotowym, jak i podmiotowym. Przed ustaleniem kolejności rekomendowanych kandydatów zespół musi bowiem w pierwszym rzędzie wydzielić ich grupę spośród wszystkich, którzy zgłosili się do obsadzenia wakujących stanowisk sędziowskich, a trudno wyobrazić sobie, aby można w tym zakresie stosować inne kryteria, gdyż obie te czynności służą jednemu celowi – wyborowi najlepszych kandydatów na sędziów. Ten sam cel ma również następna faza postępowania, już przed Radą w pełnym składzie, co przemawia za stosowaniem także w tej fazie tych samych kryteriów oceny kandydatów. Wymaga przy tym podkreślenia, że określony w art. 35 ust. 2 katalog kryteriów nie ma wyczerpującego charakteru i – poza wyeksponowaniem, przez użycie sformułowania „przede wszystkim”, oceny kwalifikacji kandydatów – w żadnym razie nie hierarchizuje innych przymiotów (cech, właściwości), którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów należy z kolei zauważyć, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością jednak nie można utożsamiać go tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ustawy o ustroju sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają jedynie minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi w nim więc, jak się zdaje, o uwzględnienie w ocenie kandydatów – poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do pełnienia urzędu sędziowskiego, jak np. wyniki ukończenia studiów i egzaminu kończącego właściwą aplikację, uzyskane stopnie i tytuły naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje zatem pogląd judykatury, ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r., w myśl którego o wyborze kandydata decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09,

ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015). Wreszcie, w myśl art. 29 ust. 2 ustawy o KRS uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa. Regulacja tego przepisu nie oznacza jednak, że Rada ma obowiązek informowania uczestnika postępowania przez wysłanie na jego adres imiennego zawiadomienia o terminie posiedzenia. Sposób informowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, nie został wprowadzie określony w ustawie o KRS, jednakże z całą pewnością nie dotyczy go art. 32 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym pisma w sprawach rozpatrywanych przez Radę doręcza się uczestnikom postępowania za zwrotnym poświadczeniem odbioru. Tymczasem art. 29 ust. 2 ustawy o KRS nie wprowadza obowiązku zawiadomienia uczestnika postępowania o tym terminie na piśmie. Dlatego dopuszczalne i nienaruszające powołanego przepisu jest unormowanie tej sprawy w regulaminie KRS przez wprowadzenie § 11 przewidującego przedmiotowe zawiadomienie w formie ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej KRS. Ten sposób zawiadomienia jest bowiem szybki, skuteczny i proporcjonalny do jego celu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12, OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241).

W ocenie Sądu Najwyższego, Rada podejmując zaskarżoną uchwałę, nie naruszyła żadnego z przepisów powołanych w podstawach ocenianego odwołania. Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie, Rada dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady, sporządzoną po zapoznaniu się z tą dokumentacją. Z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jednoznacznie wynika z kolei, iż Rada, rozpatrując kandydatury na wakujące stanowisko sędziowskie, wzięła pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące poszczególnych uczestników postępowania, rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, zwłaszcza zaś te, o których mowa art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, a więc kwalifikacje i doświadczenie zawodowe kandydatów, opinie wizytatorów i

przełożonych, rekomendacje oraz wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego, a także bardzo szczegółowo je opisała. Wbrew zarzutom odwołania, kryteria, którymi kierowała się Rada, podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zostały zaś wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i wynikały ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru.

Rada podniosła bowiem, że za kryteria decydujące o wyborze kandydatki, co do której została podjęta uchwała o przedstawieniu z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wymienionego Sądu, uznała przede wszystkim kwalifikacje tej kandydatki opisane w bardzo dobrej oraz wyróżniającej ocenie kwalifikacyjnej, posiadane przez nią doświadczenie zawodowe, wnioski płynące z opinii na temat jej pracy, a także uzyskane poparcie środowiska sędziowskiego. Zdaniem Rady, wybrana kandydatka posiada obszerną i pogłębioną wiedzę merytoryczną, predysponującą ją do objęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego oraz odpowiednie doświadczenie zawodowe i staż pracy. Otrzymała ponadto najwyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Oczywiste jest z kolei to, że uzasadnienie uchwały Rady nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć (i tak jednolicie przyjmuje się w judykaturze Sądu Najwyższego), że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydatów wybranych przez Radę. Każdy z pozostałych kandydatów zna bowiem własną sytuację (oceny kwalifikacyjne, wyniki głosowania w sądzie, opinie etc.), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę. Może też samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Dla ochrony interesów tych kandydatów nie jest konieczne posiadanie szczegółowych informacji dotyczących kandydatów niewybranych przez Radę. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur, biorąc przy tym pod uwagę

także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemanie faktyczne. Należy więc uznać, iż niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których Rada postanowiła nie przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego nie narusza art. 33 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. Dlatego Sąd Najwyższy w obecnym składzie również podziela odnoszący się do tej kwestii analogiczny pogląd wyrażony w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 12 czerwca 2012 r., III KRS 15/12 (LEX nr 1274982), z dnia 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12 (OSNP 2013 nr 19-20, poz. 241) oraz z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13 (LEX nr 1402636). Sąd Najwyższy podziela także stanowisko zajęte w wyroku z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466), iż uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu nie stanowi naruszenia prawa. Uchwała jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny. Wyniki takiego głosowania zaś trudno przedstawić w formie uzasadnienia, choćby z tego względu, że niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. Jest to sytuacja podobna do spotykanej w postępowaniu przed sądami administracyjnymi w sprawach zainicjowanych wniesieniem odwołania od decyzji Centralnej Komisji do Spraw Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych w przedmiocie nadania stopnia naukowego i tytułu naukowego, w których sąd administracyjny nie jest kompetentny do merytorycznej kontroli recenzji stanowiących podstawę decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1996 r., III ARN 86/95, OSNAPiUS 1996 nr 21 poz. 315; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 października 1999 r., I SA 813/99, LEX nr 46279; z dnia 22 listopada 2007 r., I SA/Wa 1292/07, LEX nr 433773 i z dnia 30 maja 2008 r., I OSK 212/08, LEX nr 505357 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 maja 2010 r., I SA/Wa 106/10, LEX/el. 2010, z glosą M. Karpiuka). Nie można więc podzielić zarzutu odwołującej się, że ocena kandydatur dokonana przez Radę miała „charakter arbitralny, nie mieściła się w granicach prawa i nie spełniała ustawowych przesłanek”.

Odwołująca się zarzuciła też, że Krajowa Rada Sądownictwa błędnie przyjęła, iż Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie oceniło kandydaturę B. Z. jako bardzo dobrą. Zdaniem odwołującej się, ocenie tej przeczy bowiem wynik głosowania Kolegium, w ramach którego na wymienioną kandydatkę nie oddano głosów „za”, oddano natomiast 8 głosów „przeciw”. Odnosząc się do tego zarzutu, Sąd Najwyższy zauważa jednak, że – choć może to dziwić – taka właśnie była ocena kandydatury B. Z. dokonana przez Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Rada nie dopuściła się więc błędu, cytując jedynie informację przekazaną jej przez właściwy organ sądu. Wskazana okoliczność pozostawała przy tym bez wpływu na wybór dokonany przez Radę, która powołując się na kryterium poparcia środowiska sędziowskiego podkreśliła, że B. Z. otrzymała najwyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie spośród wszystkich kandydatów uczestniczących w tej procedurze nominacyjnej. Co jednak szczególnie istotne, poparcie udzielone wybranej kandydatce przez Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, jest tylko jednym z kryteriów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie, więc siłą rzeczy nie może być uznane za kryterium decydujące o wyborze konkretnego kandydata. Poza oceną kwalifikacji, która jest kryterium najistotniejszym i która stanowiła zresztą, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały, zasadniczą przesłankę wyboru kandydatki dokonanego przez Radę w ramach ocenianej procedury, żadne z pozostałych kryteriów nie ma bowiem dominującego charakteru (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2012 r., III KRS 9/12, LEX nr 1402638), w związku z czym dopiero łączna analiza kryteriów wymienionych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, a także niewymienionych wprost w tym przepisie, decyduje o wyborze dokonanym przez Radę. Nie ma więc racji odwołująca się, zarzucając, że Rada naruszyła art. 35 ust. 2 ustawy o KRS.

Sąd Najwyższy stoi ponadto na stanowisku, że zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur, wbrew odmiennemu stanowisku odwołującej się, jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy i nie można przypisać jej cech dowolności, która stanowiłaby naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie uchwały podjętej w przedmiotowej sprawie oraz dokumenty obrazujące przebieg postępowania przed Radą pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie, które zapadło w kwestionowanej uchwale o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury odwołującej się z wnioskiem o powołanie jej na urząd sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed Radą.

Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola sądowa nie stwarza podstaw do wkraczania w zakres kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa w kwestii oceny samych kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby, ponieważ mogłoby to oznaczać naruszenie konstytucyjnych uprawnień i kompetencji Rady wynikających z art. 179 Konstytucji (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK – A 2008 nr 4, poz. 63). Wypada też dodać, że weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do Rady, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne - z natury subiektywne - zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów.

Nie jest również uzasadniony sformułowany w odwołaniu zarzut naruszenia art. 29 ust. 2 ustawy o KRS. Co już wcześniej zostało bowiem podniesione, powołany przepis nie nakłada na Radę obowiązku pisemnego zawiadamiania kandydatów uczestniczących w procedurze nominacyjnej o terminach posiedzeń, na których kandydatury te będą oceniane, a prawidłowa realizacja tego przepisu może polegać na przekazaniu zawiadomienia o posiedzeniu w formie ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej KRS.

Na koniec należy również podkreślić, że Krajowa Rada Sądownictwa w toku analizowanego postępowania miała za zadanie wskazać i przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie tylko jednego spośród licznych kandydatów, z których większość (w tym także odwołująca się) z całą pewnością posiadała przymioty świadczące o tym, iż nie tylko spełnia formalne (ustawowe) przesłanki, ale również – przy uwzględnieniu określonych kryteriów

oceny – jest merytorycznie przygotowana do objęcia stanowiska, o które się ubiegała. Mówiąc lapidarnie, Rada (co sama przyznała w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały) dokonywała więc wyboru pomiędzy dobrymi i bardzo dobrymi kandydatami, przy czym kandydatura odwołującej się w żadnym razie nie została przez Radę zdyskwalifikowana.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.